

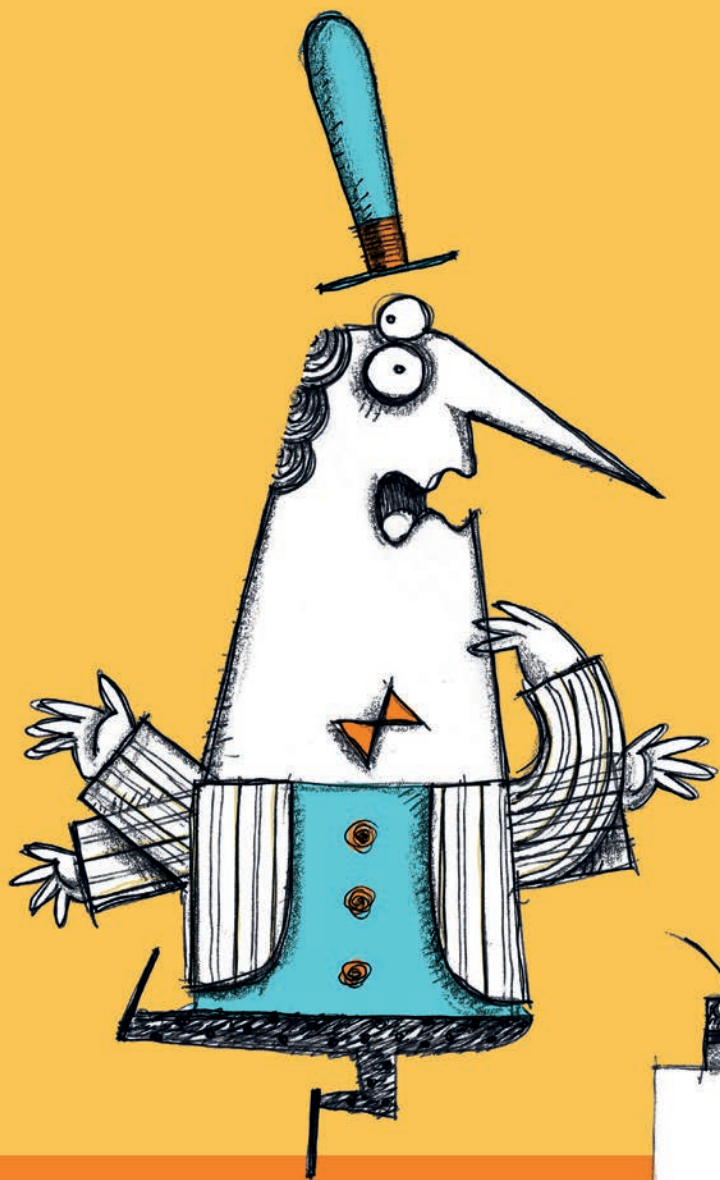

Серђо Оливоти

**Лако
је рећи
СЛОН**

Превела
Оливера Нићифоровић Бабац

■ Laguna ■

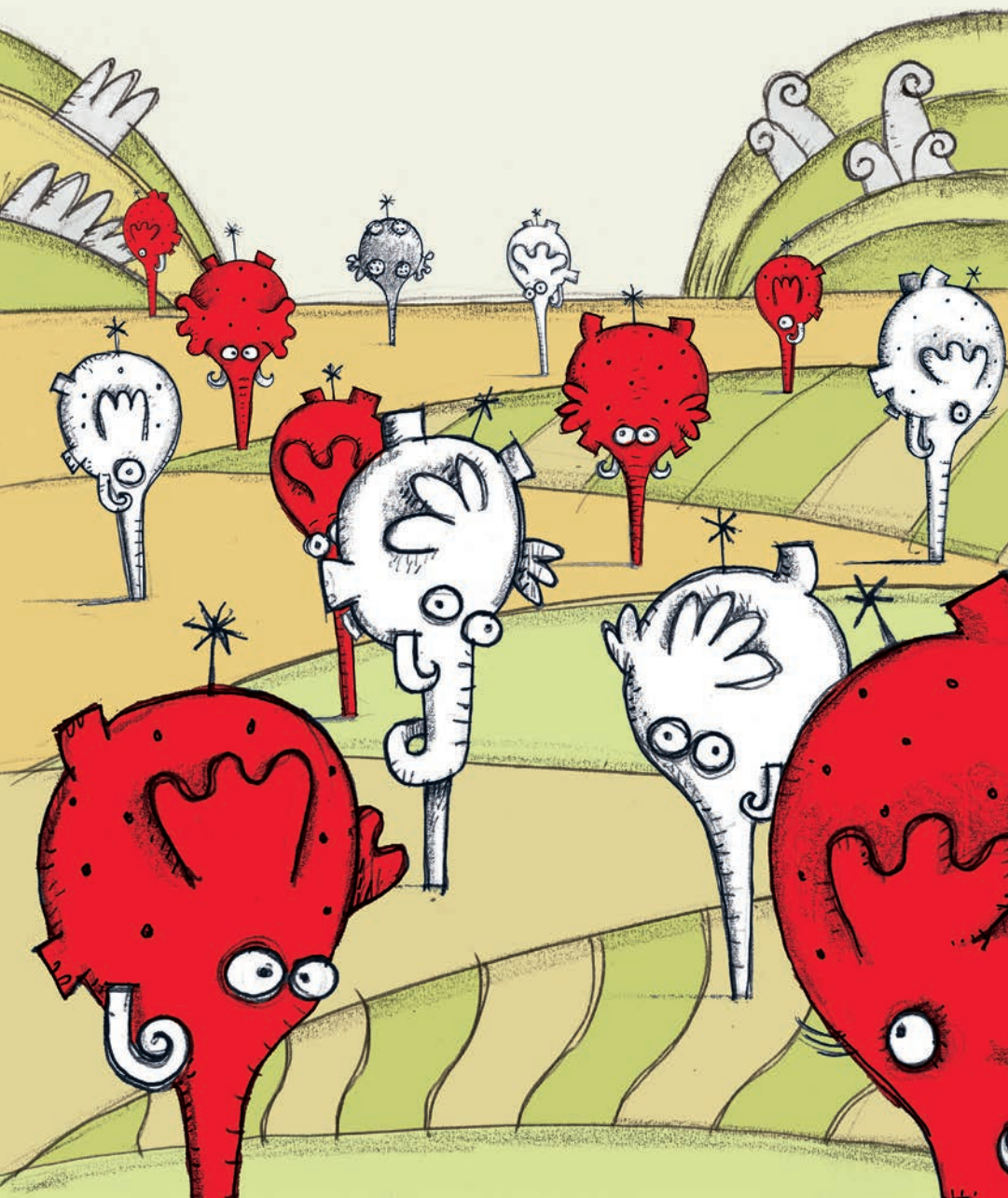

„Кунем вам се, ђосѝодине командире! Јуѝѝрос је у мом врѝу био један слон, баш ѝу, ѝоред базена! Знам, нисмо у Африци већ у Ђенови, а није ни сезона слонова (зна се, слонови најбоље усѝевају у аѝрилу), али сѝварно је ѝо био слон. Кунем вам се у своје чараѝе! Не верујеѝе ми?“

„Наравно да верујем! За кођа ме смаѝраѝе?! Знаѝе ли колико ѝозива добијамо у вези са слонovima у врѝу? Или у кухињи? Или, на ѝример, у ормару... Али није у ѝоме ѝроблем. Проблем је у ѝоме који је ѝо ѝачно слон.“

„Како који слон?!“

„Е баш ѝако, грађи мој, лако је рећи слон! Јер можда досад нисѝе знали, али има мнођо ѝиѝова слонова. А ѝихова ѝрича је ѝако дуђачка и сѝара да је ѝосѝала миѝ...“

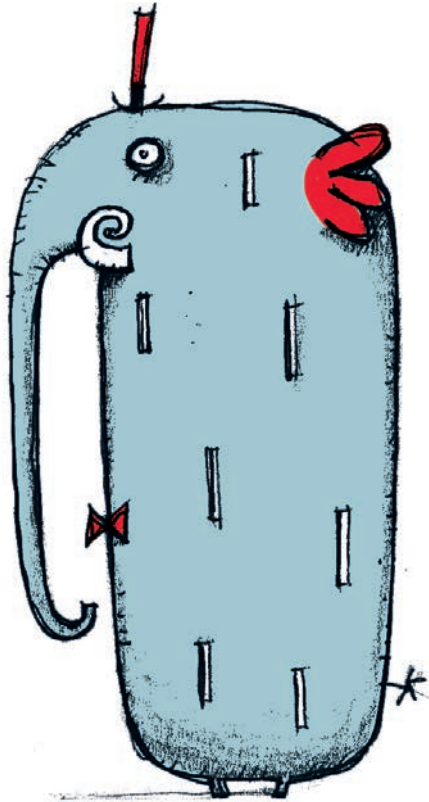

ДОЛИНА СУРЛАША

Легенда каже да су први слоновии живели на чаробном месту које нико никада није видео, али чија се историја преноси са слона на слона, дуго, дуго, дуго, дуго... Деде слоновии и бабе слонице приповедају чувену причу о слоновима.

„Некада давно беше једна дивна, велика долина и у њој чаробна башта, башта слонова. Тамо су слоновии били посађени у земљу попут дрвећа: сурле су им биле стабла, док су им тела представљала густе крошње. Сурлама су из земље узимали храну. Нису сви расли подједнако: они који су били најизложенији сунцу имали су тамнију кожу, а они близу реке били су снажнији. А пошто слоновии, баш као ни дрвеће, нису могли да се крећу, било им је досадно, па су почели да причају приче како би прекирали време. Једна од прича коју су приповедали била

је о Долини слонова: „Некада давно беше једна дивна, велика долина и у њој чаробна башта, башта слонова...“

Пра-пра-прадеда слон

Ово је један од најстаријих слонова, врста која је изумрла. Знамо како је изгледао захваљујући једном цртежу у камену: на њему је приказан слон који сурлом држи властити реп. Према некима, на тај начин је и Пра-пра-прадеда слон могао да се котрља великом брзином: не обазирјући се на семафоре и ограничења брзине у савани, са пет банана у резервоару, могао је да пређе сто километара!

Његов несрећни рођак био је слон са наopakим кљовама. Имао је кљове које су расле уназад, све док нису дошле до његове... задњице. Потрошио је читаво богатство на фластере пре него што га је зубар спасао и ставио му протезу (које се, истина, помало стидео).

СЛОНОВГРАД

По мишљењу неких стручњака за слонове, прва слоновска цивилизација настала је у древно доба, у огромном месту по имену Слоновград.

С времена на време неко објави нешто ново, али у стварности изгледа да се Слоновграду изгубио сваки траг, па за њега знамо само из митова и легенди.

Прича се да је то био велелепан град у облику циновске куле, направљен од високих зграда од слоноваче и испресећан широким улицама које су биле потпуно прекривене слоновским изметом. („Добро је *шїио* вас је *їуїї* нанео у Слоновѣрад, где свечано *ѣазїїїе* *їо* *ѣомилама* *балеѣе*“, била је добродошлица којом су *сїїановници* Слоновѣрада *їоздрављали* *їуїїнике* *намернике*).

Разлог због којег нису сачувани никакви докази јесте тај што слонови изгледа нису знали да пишу. Писање им није било потребно јер су све памтили, али нису имали ни палац којим би држали перо.

Због тога продавнице са прибором за писање у Слоновграду уопште нису имале посла. Али зато су добро радиле продавнице сламе и кикирикија, а природно, било је и много клиника лекара за уши. Због огромних ушију слоновии су често патили од упале, па су им маме увек саветовале да обавезно ставе шешир пре него што изађу из куће.

И зубари су имали много посла лечећи толике кљове. Млади слоновии волели су да им кљове буду украшене, па су тако и мајстори за тетоважу радили пуном паром.

Ево како је изгледао обичан дан у животу младог становника Слоновграда: буђење, пажљиво прање кљова специјалном кљовочеткицом, доручак који се састојао од бисквита од банане, а затим школа. Тамо су слушали веома занимљиве предмете:

- 1) класична труба и реповање,
- 2) Морзеова азбука помоћу ушију,
- 3) употреба сурле у обављању кућних послова,
- 4) израда мишоловки.

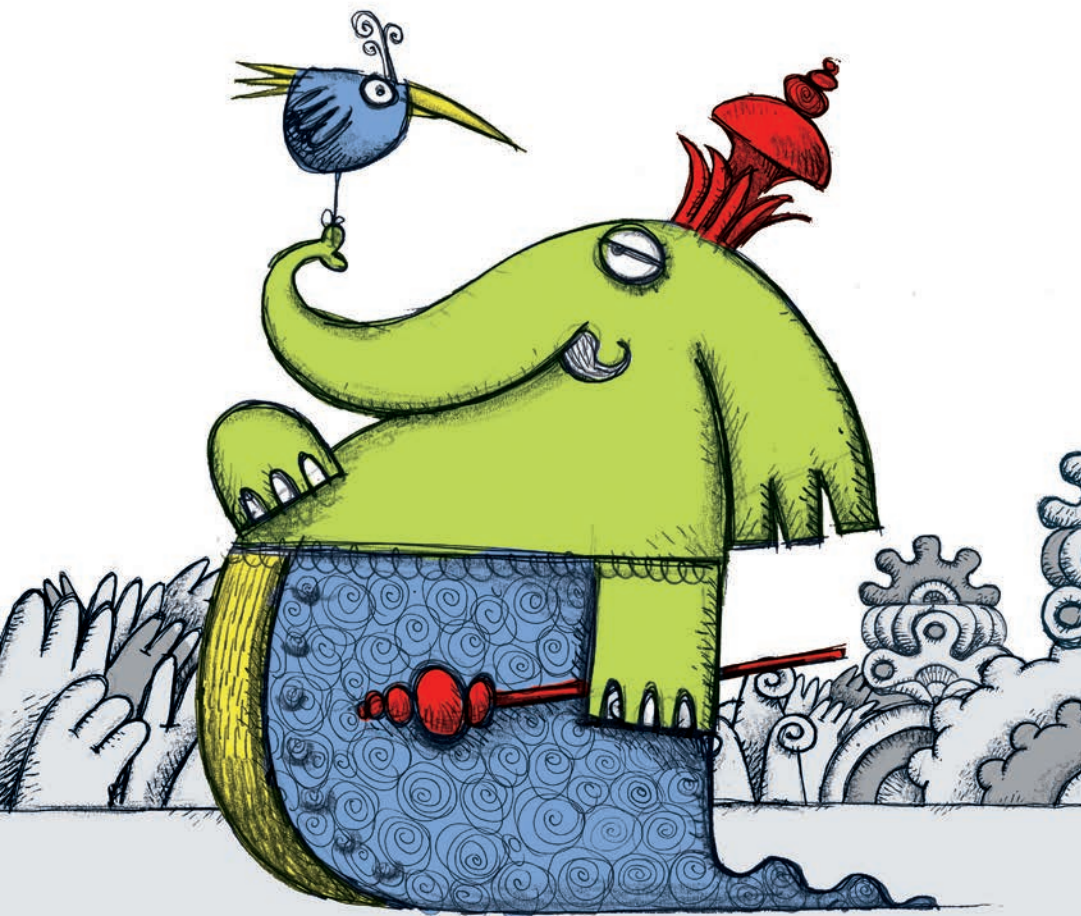

Увече би се сви окупили око ватре, где је најстарији слон приповедао старе приче, на пример ону о слончету кловну који би се сваки пут оклизнуо на кору банане, или ону о заборавном слончету које је везивало сурлу у чвор ради бољег памћења. Наравно, била је ту и прича о Долини слонова (мада заиста дугачка!).

Када би слончићи отишли на спавање, одрасли слоновци су остајали око ватре, ћаскали и певали песме посвећене месецу.

Становници Слоновграда су обожавали месец. Звали су га „великом белом кљовом на небу“ и знали су да ће их месец одозго увек чувати.

Краљ Ал-Фил

Први и једини краљ Слоновграда Ал-Фил није био нарочито мудар. „Тај не разликује кљову од кифле!“, говорало се по граду. У круни му се угнездила једна плава птица, која му је, према историчару Аристопију да Мегери, била адвокат и увек му давала лоше савете. Једном му је, на пример, предложила да уведе порез на махање репом, а други пут да се кљове на сваком слонотаксију обоје у жуту.

Слон Миротворац

У митологији је описан као дебелокожац са обрнутим кљовама (да некога не би пробурасио као копљем) и са симболом мира истетовираним на леђима. Легенда каже да је једном приликом случајно нагазио мраву на ногу и поломио му бутну кост. Због тога мрав није могао да учествује на Светском шампионату у преношењу мрвица. Слон се страшно потресао и одлучио је да се повуче из јавности и као пустињак живи сам у кући у којој, изгледа, и даље подучава технике јоге, укључујући чувени положај „сурла лотосов цвет“.